

Тежка въздишка излѣзла изъ гърдитѣ на краля. . . . Бавно обѣрналъ той коня си назадъ, къмъ своя дворецъ и се скрилъ въ гѣстата гора.

Отъ тогава той се измѣнилъ и нѣмало подобъръ човѣкъ отъ стария кралъ Вахтангъ.

Младитѣ зайчета.

Единъ старъ заякъ отхранилъ петъ сиви зайчета. Когато биле много малки, живѣли въ тъмната си кѣшичка и чакали майка си да дойде да ги накърми съ топло млѣчице.

Като порастнали, майка имъ почнала да ги извежда вънъ, на зелената морава, да си поиграятъ и подскачатъ на широко. Тя вече не имъ давала тъй често да сучатъ, а ги учила да гризятъ крѣхки стрѣкчета трѣвица и да бѣлятъ кората на младитѣ фиданки.

Щомъ се чуе отъ нѣкъдѣ шумъ, майка имъ дава знакъ и тѣ всички избѣгватъ и се скриватъ въ дупката си. Слѣдъ тѣхъ отива и тя и започва да ги милва по гладкитѣ челца.

Като дошла есенъта, зайчетата порастнали и майката намислила да ги напустне вече. Тя ги събрала около себе си и имъ дала тѣзи съвѣти:

„Мили дѣца, жилището ми стана тѣсно, за това трѣбва да се раздѣлимъ. За да не ви сполети зло, трѣбва да се пазитѣ: когато пасете, когато почивате, когато се веселите, даже и когато спите.